

Egész évre 4 frt.
Negyedévre 1 frt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Kármelita-tér 8. sz.

Előfizetéseket és hirdetéseket felvesz
a kiadóhivatal.

Geografia.

Mikor szívem is félve dobban,
S nincs, ami nyugtot ad, —
Lelket kínzó nehéz napokban
Megszáll a gondolat:
Elhagyni az embert, ki küzdve
Piszkos önérdékért,
Könnyelműen rohan a tűzbe —
S nem sejt sehol veszélyt...

... „S megyünk.“ „Hova?“ „Kochinkinába.“
„Messze ut az nagyon.“
„Tenger kincset, gyönyört kínálva“...
„— S azzal ütne agyon.“
„Tea-bokor árnyékát nyujtva“...
„Nem árny —, fény kell nekem!“
„Selyembogár füledbe bujna.“
„... Ott még az is — terem?“

„Hosszu czopffal kinézer népség“...
„Kiállhatatlanok!“
„Egymást — tudod — hogy jobban értsék.“
„Egy se szól? — csak gagyog?“
„Gavallér, — hidd, — az lennél ottan“, —
„Vagy pohos mandarin.“
„Szerethetnél nyiltan, titokban...
— Nem érted szavaim?...

Menjünk hát ugy messzebbre, — délre.“
„Nézni a Saharát?“
„Az aloek, pálmák vidéke
Nyugalmat majd csak ad.
Hogy napjaid gond nélkül éled,
Ah, ott majd érezed!“
„S csapnának egy pompás ebédet
Belőlem — négerék.“

„Jöszte hát az éjszaki sarkra!“
„Hideg van ott, hideg;
Dermesztő fagy — brr! — kaczagj rajta —
Hütné ki a szivet.“
„Nem tudom hát, mit tegyek veled?“
„E m b e r t mutass nekem;
Ha nem látom teljében, — épnek:
Nem is szívelhetem.

Hol természet nem sujtja, bántja —
Sem zsarnok despota,
Szívében szent eszmék csirája...
.. Óh, vigy engem oda!
Szemembe port zúgó szél szórjon
Hurrá! — veled leszek —
— Kocsin, gyalog — vagy sürgönydróton —
Csak vigy, röpits: — megyek!“

Tóth Dezső.

Biró Zsófi.

Bizony nem tudom, hány falut kellett volna összejárni, hogy olyan szép leányt találjanak, aki szebb legyen, mint Biró Zsófi.

Bolondultak is utána a legények, hozattak miatta pomádét, bajuszpedrőt, cifra kalapot, meg angol beretvát, de hát hiába: Biró Zsófitól illatozhattak, beretválkozhattak, csak nevette őket.

Khón Bendeguz, az uraság irnokja, szintén meglátta Zsófit.

— Djönörö thönemény, ephekedek edj rendezvous-ért!

— Nem tudok németül, — felelé a leány.

— Okhorlak théged megnézni.

— Hát csak nézzen: itt állok.

— De mikhor otthon vagyol.

— Jöjjön el: otthon leszek.

— Ugy ám, de csak mikhor egyes szhámiban vagy otthon.

Biró Zsófi mosolygott.

— Hát aztán mit akar?

— Thetszel nekem.

— Ennyi az egész?

— Nü, hát nem elég ez?

— Elég, nagyon elég.

Bendeguz megtogta a Zsófi kezét, azután azazal a szemével, amelyik a leány felé kancsalított, tetszelegve hunyorita.

— The Zsófi, egyik este elmegyek az udvarotokba.

— És?

— The kijövöd magad.

— Aztán?

— Nü aztán olimphizálunk.

— Mit tesz az?

— The megcsókholsz engemeth, én meg thégedet.

— Hogy is ne.

— En leszek a szerető thégednek, the meg leszel engemnek.

Biró Zsófi pirosra nevette a gömbölyü fehér arcját.

— Hát aztán mi haszna van belőle?

— Elothod nekhemnek a szherelmem thüzét.

— Hát ég?

— Égek, lángolok, shistergek, Zsófele.

Zsófi hamisan nézett az irnokra, aztán így szólt:

— No, hát ha akar, csak jöjjön el estére.

— Khijösz?

— Persze.

— Hová bujjam magamath?

— Az ölba.

— Pfoj! Ott igen onangenehm a pharfön.

— Hát akkor maradjon otthon, — szólt nevetve Zsófi és elsietett.

* * *

Este tíz óratájban a biró udvarának kerítésén egy árny jelent meg, aztán eltűnt.

Biró Zsófi a pitarajtóból leste.

Öt perczig csend volt.

Ekkor a holdvilág kissé kisütött.

Az árny ott állott a sertésöl előtt.

Zsófi ekkor halkán kinyitá a pitarajtót, kiereszté a komondort.

Ez ugatva rohant az öl felé.

Az öl ajtaja e pillanatban kinyílt, s az árny eltűnt a sötét nyíláson.

— Édes apám, — szólt be az ajtón Zsófi, — valami tolvaj jár az udvaron.

A biró felkapta a botját s kifutott.

A sertések ez idő alatt csaknem felfalták a vendégüket.

Persze a biró egyenesen az öl felé ment.

— Ki vagy? — ordítá az öl előtt.

Semmi felelet, csak disznóröfögés.

A biró kinyitotta az ajtót és kiereszté disznait.

— Gyere ki, akasztófa, különben rád gyujtom az ólat!

Semmi felelet.

A biró ekkor egy dézsa vizet hozatott s beönté az ölba.

— Váj mir! — hangzék belülről, s utána ismét csend let.

A biró ismét egy dézsa vizet zúditott az ölba.

Erre már nem hangzott felelet.

A biró lánya ekkor az öl mögé került és kiemelt egy deszkát.

Bendeguz dideregve, lucskosan, halálra ijedten lépett ki a nyíláson.

Biró Zsófi odahajolt a füléhez s belesugta:

— Látja, irnok ur, minálunk így szokták a szerelmet eloltani.

—yi.

GRI — BUGRI.

UGRI: — Nem vetted észre, hogy Közlöny bácsinak milyen nehezen akad tárczája?

BUGRI: — Pedig ugyancsak kínálgatja érte a tárczáját.

UGRI: — Azt hittem nagyobb port fog felvernü az a Perl-Wottitz ügy.

BUGRI: — Csak egy kis Perl-ekedés volt biz az.

**

UGRI: — Hogyan rágógogott az a Ludas Matyi a kollegájára.

BUGRI: — Hja minden lud félti a kislábait.

Szunnyadi.

— Paródia. —

Ki áll amott ládatetön
Kemencze vén falánál,
Nagyot ásít és néz merőn
A püsla mécssugárnál?
Szunnyadi ő, a kárpitos,
— Rezes orra nyalkán fitos,
Ágyába száll nyugodni.

De hirnök jő s pihegve szól:
„Buktál komám veszettül,
Házadban már más parancsol
S helyedbe a zsidó ül.“
„Nem jön még az exekutor,
Szunnyadi hát nem is drukkol.“
Mond és marad nyugodtan.

Más hirnök is jó csakhamar:
„Törnek reád, sógor, félj,
Feleséged bős nyelve mar,
Előle mint lehet térj.“
„Hogy tör reám, hihetni bár,
De úgy nem mint török, tatár.“
Mond és marad nyugodtan.

„Vén czimbora! jó hirneved
Mocskolja egy gonosz szív,
S hogy elrontsa jó üzleted,
Kontárnak vakmerőn hív.“
„Gyaláz engem nem egy bitang,
Essék rájok a nagy harang.“
Mond és marad nyugodtan.

S a mint feláll körülnézni
Félálommal szemében,
Habos sörrel jön egy spécezi,
Frankfurti is kezében
S kiált: „Bruder, a vakapád!
Frisset csapoltak oda át;
Siess inni, még jókor!“
„Csapoltak? hah! nem türhetem,
— Mond és tűnik nyugalma, —
Kárpitoson, ily szerzeten
Nem ül a szomj hatalma!“
Köpenyt ragad, pipához kap,
Beállt, iszik éj és nap,
S míg győzi, nincs nyugalma.

Yrsai P.

Bernát Gazsi Nr. II. nagy mondásaiból.

Olyan kutyája legyen
valakinek mint nekem van!
Ezelőtt három héttel az
utott esembe, hogy meg-
tanítom ezt a kutyát szivar-
rozni.

Bekentem egy szivar-
véget szalonnával, és oda

tartottam az orra alá.

Lenyalta, de nem egészen.

Néhány óra múlva isméttem ezen eljárást,
de valamivel kevesebb szalonnát kentem a szivarra.

Most már egészen lenyalta.

A következő napokon mindig kevesebb volt
a kenés, úgy hogy utóljára már csak a szagát
nyalta a szalonnának, később pedig a tiszta szivar
is jól esett neki.

Innen aztán könnyű volt az átmenet: leszo-
ritottam a száját egy kosárral és a fogai közé dugva
egy garasos szivart, meggyújtottam.

Nagyon tüszögött a jámbor és ugrált minden-
felé, de a szivart nem tudta kilökni a szájából.

Gondoltam nem lehet rászoktatni és kivétem
a fogai közül.

Ugy szédelgett a hunczfut mint valami susz-
terinas, aztán az ajtóhoz ment és kaparta.

Perczig sem késttem kiereszteai.

Ezen eset után való napon, éppen a széken
szunyókáltam, midőn szivarjaim csendes zörgését
hallom. Felnyitom a szemeimet, hát látom, hogy a
kutyám lop egy szivart, aztán gyujtót keres,
meggyújtja a falon és odatartja a szivarhoz, aztán
úgy szivaroz, mint egy szűz leány. —
Csaknem megesókoltam örömömben a
czudart.

A napokban nálam volt a Karesi barátom, aki-
nek szintén van kutyája, Zulu a neve.

— Gyujts rá Karesi, — mondok és eléje tet-
tem a skatulyát.

Az én Szultán kutyám ezen idő alatt a Zulut
szagolgatta.

Ismerkedtek.

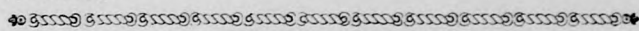
Miután kölcsönös szaglálódásukat teljes meg-
elégedéssel végezték, az én kutyám úgy nézett
rám mintha mondani akart volna valamit.

— Mi baj Szultán?

Csak nyikogott a jámbor, valószínűleg vola-
pük nyelven.

— No csak tedd amit akarsz! mondám neki.

Erre az én kutyám felugrott az asztalra és
lekapta onnan a szivarskatulyát, aztán oda szaladt
vele a Zulu kutyához és udvariasan megkinálta
szivarral.

Udvari stilus.

Egy német fejedelemség hivatalos lapja jelenté:

„Ő fensége az uralkodó nagyherceg legkegyelmeseb-
ben megtekintette a napfogyatkozást és a szép látványért
udvarmestere előtt legnagyobb meglepődését fejezte ki.“

A KANÁRI.

Fáin egy úr Láng fiskális,
Mindent tud, még muzsikál is.
Hol sipládán, hol dudán:
Oszt' füttyülni is tud ám!
Mégis szebb, ha hegedül
S tánczol rajta — egyedül.
Húzni-vonni... azt sem restel:
Vonót húzni... ebben mester!
Beszédje is csupa méz,
Szeméből meg szíve néz.
Szereti is állat, ember,
Kiváltképp a madarak:
Legyen május, vagy deczember,
Van neki tíz, húsz darab.
És szereti ő is őket,
Mert hát szépen „énekönek“;
S nem azért, hogy megkopaszszza,
(Levén úgyis madárhúsú:
Erre nem fájt a horpaszszza.)
Oly esinnyán tud velök bánni!
Az ujjára mernek szállni,
És nyelvéről kapdossák
A czukrot és a morzsát.
De van is a háznál bezzeg
Fütty, dal, ének: szinte hemzseg.
Csakhogy szépek e dalok!
Rajtok Láng úr andalog.
Andalog, vidúl szegény...
S ekkor boldog — agglégény;
Boldog, esinos és nyulánk...
Ne bántsát, asszony-fullánk!
Hajh, de egyszer sors szeszélye
Furesa tréfát üze véle.

Halljad késő kor fia,
Igy beszél a krónika:
Borotvát vesz kézbe Láng úr
(Valamerre ma kirándul),
Néz tükörbe nőnél szebben,
Areza habtól majd elcseppen
Gyönyörködik önmagában,
— Főleg barna, szép hajában —
Hol füttyülve, hol morogva. —
Vigan harsog a borotva,
Metszi a szőrt tövig, aljig...

Egyszer hess, huss, br, br hallik...
„Aha!“ mond Láng; észre veszi,
Hogy az egy szökött rab neszi.
Az volt. Hátul egy kalitka
S utca-ablak állván nyitva:
Megkísérlé egy kanári:
Vajjon tud-e még kiszállni?

Tudott biz' a czudar, dóre,
S fölrepült egy háztetőre.
S mint ki végzi jól ügyét,
Onnan integet fűgét.

Láng úrnak sem kell több mostan;
S mint a löpor, lobban gyorsan,
S ucezu! vesd magad utánna!
Úgy, ahogy van, habos képpel,
Kalap nélkül, egy mellényben,
Szalad, csörtet az utczára,
S mintha égne, üt nagy lármát:
„Fogják meg csak! ni, nem látják?
Ott a pokolra való!
Fogd meg, lesz borra való!“

**Tsörge Ádány levele a zű Násszáhol
Tzompó Mihájhol.**

Tisztös Násszom!
Pápán ráírtak az biléttömre osztég aszonták hogy eemöhetek véle Pestre, csak még egy pöngöttfüzessék. — Füzetek mondok, hanem aggyanak irást hogy most igazán cevisznek Pestre. Aszonták, hogy csak üjjekek vissza az kupétábo, hanem ne a kanapésban. Beütem hát az kupétában a zannyukommaa Há mikó elindult a vonat, begyün a kandoktor, osztég aszongya, hogy hun a bilért. — Mondok itt van a zannyuk esizmaszárábo. — Aszongya, hogy aggyam oda. — Mán

mondok ollan bolond ném vagyok. — Aszongya hogy ki akargya likasztani. — Mán mondok az én bilértömet nem foggya a zur kilikasztanyi, mer akkó nem ér semmit. A zannyukom is hozzátötte hogy az likas hatost se vöszik-e az bótba. — Aszongya az kandoktor, hogy ha ki nem hagyom likasztanyi, hát a fületem foggya kilikasztanyi. — Mondok ki van a mmá likasztva Aszongya hogy két likat vág rá. — Há lássó násszom muszáj vót lehuznyi a zannyuknak a csézmát, osztég odannyi az két bilértöt. Eret vágott az bilértön az kandoktor, osztég ugy atta vissza. Györbe mögüst vártunk de csak három óra hosszáig. Ott beüt egy ur. Osztég ivott egy zöd üvegbü. Mondok mit iszik a zur, aszongya: budai vizet. Mondok: mé nem iszik györi vizet, a zis jó. Röhhögött osztég aszongya hogy Budára mén, hát hozzá szoktattya magát az buhai vizhó. Ejnye mondok a zanyuknak, nekünk mög pesti vizet küllett vóna vennyi. Aszongya az ur hogy ippen illen a pesti viz is mivehogy egy kutbü isznak. Mondok a zannyuknak hogy vögyünk

Uteza-népség jár-kél, hallja,
Összeesődül a zsbajra ;
Szomszéd, gyermek, vén anyóka
Mind kiállít az ajtóba,
Nézik : mit mivel jó Láng úr ;
S azt gondolják : tán most kámpúl.
Arra jön egy friss mézárós,
Hallja, hogy valaki káros,
S hogy borraival kecségetet . . .
Az újjával nagyot esettent,
S hajrá, felgyürközött karral
Tolvajt fogni fut nagy garral.

Fogott is egy — kalmárfiezkót,
Ki az uteza alján iszkolt
Ép' a postáról haza,
Híván dolgok halmaza
Könnyű volt ezt utólérni,
Még könnyebb tolvajnak vélni.

Es ragadván a fülébe,
Viszi bíróság elébe
A fiuk legjobbját,
Épen, mint eb a bikát
Huzza, vonja vágóhidra,
S nincs irgalom benne szikra.

Még faresább történt eközben
O d a f e n t az uteza-közben,
Hol új bajnok érkezett
Nyujtani Lángnak védezet.
Az új bajnok — k é m é n y s e p r ő,
Szaladj innét apró-cseprő !

„Hm! hát ez mi a tatár itt?“
Hosszú létrát hoz a vállán,
De Láng ott utjába állván,
Rögtön pedzi a kanárit . . .

Nosza fordul hát keresztbe' —
Létrát tenni az ereszhe'
Hogy azon tetőre mászva,
A kanárit levadászsa.
S amint fordul, kipked-kapkod,
Bezúz egy bolt-kirakatot.
Drága az üvegje annak,
Hát még mik alatta vannak!
A sok csip-csup csecse-becse,
Annak volt csak nagy a becse.
Csak v o l t ; mert már vége mindnek,
Létra közéjük zörintett.
Klingli, klangli üvegtábla
Járdán végső tánczát járja ;
Flaskó, findzsa, ibrik, bögre,
Bukfenczet hány, hasba bökve ;
Csírren, esörren a cserép,
Jobbra, balra szertesét.

Hadd esőrenjen, vigye patvar : --
Aki férfiakarattal
Hálót f e l s ő b b tárgyra vet ki,
Azt ilyen „pech“ nem csüggeszti ;
Kinek esze van kanálnyi,
Az betudja bölesen látni,
Hogy többet ér egy — kanári.

Föl tehát, föl és előre :
Madárt fogni háztetőre !
Megy a füstös kürtő-búvó
Fokról fokra ; nagy a hü-hó :
„No te sárga verebecske,
Mindjárt megfog most a f e c s k e !“
Láng is éled, nyujtja markát,
Míntha fogná már a farkát.
Jaj, de hogy a „fecske“ végre
Följutott a létravégre,

majd Komáromba. Aszongya a Zur hogy ne vegyünk mer mán üneki nem kő. Mondok, hát mennyi aggya ide. Aszongya ideaggya ingyen. Mökköszön-tem neki osztég odattam a Zanyuknak. Igyáá mondok. Jót huzott belüle, osztég igen görbitett a szájával meg a szömivel és aszonta hogy ojjan ize van mind a lugnak. Má mondok kárbo ne möny-nyön, mög osztég mög akartam mutatnyi hogyan iszik az salyos, hát egy hajtókáro megittam mind. A Zur ugy röhögött csaknem lefordút a padrú, én pejjig ugy éroztem mintha azbibliai hótengör szakadt vóna az gyomromban. Fenyé ögye mög el is kezdött háborognyi mingyá. A Zannyuk is ojjan szomorú lett eeczörre, mint az Pilátus maeskájo. Eeczó csak fökel, aztán kiniz a zablakon. Mondok : ne izéj, ne níz ki mer eehorgya a szél az fejedet. Aszongya : mikor állunk mög. Mondok : mér? — Aszongya mer ű kiszáll. — Mondok má hogy szánál ki mikor öt pöngöt mög negyven karajczárt füzettem. Erre leüt, osztég busút. Eeczó csak fölugrik osztán aszongya hogy ű rögvest ki-

száll. — Mondok né bolonduj, iszen lemaraccz !
— Asszongya hogy állicsam mög az Gőzöst, mert üneki nagyon muszaj leszányi. Aszongya cere az ur, hogy a veszödelömgyelzöt nyomgyam mög. Mondok : iszen nines veszödelöm. — Jaj dehogy nines feleli a Zanyuk, nagyon is nagy a veszödelöm. Mondok : mán hun vóna az veszödelöm, de még a Zannyukom nöm is felect mán én is éroztem hogy hun a veszödelöm. Mán mondok akkor üzenök evvee az gombval a koecisnak. Ugy is töttem. Mögát az gölzös. Szallannak oda a kandoktorok hogy mi baj. Mondok : Várgyonak amöddig kiszállok a zannyukkaa. Aszongyák hogy füzessek tiz pöngö büntetist. Mondok pörüjjenek be, de én most nem füzetök. Erre kiszátam a zannyukaa, a gözös mögvárt, a zablakokon sokan kiniztek, még az veszödelömnnek vége lött

ammit nászomnak is kívánva
vagyok hü násszo

T s ö r g e Á d á n y
salytos és nömös.

Epen akkor — szörnyü bajra —
Kocsit hoz az ördög arra ;
És — alig hinné az ember —
Tán biz' elszakadt a gyepelő ?
A létrához ér a tengely,
Es úgy rántja ki alóla,
Mintha rajta sem lett volna. — —
Szegény, buzgó kéményseprő !
Mondjam-e, hogy zuh, lepottyan
S kezét lábát törí ottan ?

Hanem most jön a haddelhadd :
Pandúr, rendőr, — egy egész had,
Ki szuronnyal, ki meg karddal,
A hely színére fut, nyargal.
„No, mi lesz most ? Jézus, Márja !“
Görbül sok anyóka szája.
Hát az, hogy a fogdmeg-szolgák
Lángot szépen elhurezolják
Városházhoz böjti kosztra
Mint ki e kravalt okozta.
Szegény istenadta Lángja,
Kezét, lábát veti, hányja :
„Ne izéljenek hát kendtek !“
De a policzáj nem enged.
„Hisz én vagyok itt a káros !“
Nevet rajta a félváros.

Két nap telt el míg a bírák
A sort rendbe hozni bírák.
Kétnap ült Láng ; no, hisz ráért
S eltűrhetette madaráért.
Akkor jött ki az ítélet,
Hogy ezt és azt fizetné meg :
Boltos-inast, fris mészárost,
Kéményseprőt, porcelánost ;
És ha óhajt szabadságot,
Hát fizessen pénzbírságot.

Megfizette Láng ühmgetve,
Mintha ríni volna kedve.
Hja ! nem tréfa száz forint,
Ha od' adni más szorint.

De még mindezt kiheverte
Volna Láng egy zsiros perbe' —
Csak már a czudar madárka
Ne ment volna végkép kárba !
De abba ment a kis dőre,
Oh, nem száll már háztetőre !
Mert míg Lángot vitte pandur,
Padláslyukból jött egy kandur,
S megfogá a badarat...
Csontocskája sem maradt !

Schnadahüpfel.

*Varró=lánynak udvarolni
Veszedelemes, mert a vég ez :
A szivedet észrevétlen
Odavarrja az övéhez !*

*Gyöngyélel a baka=élet,
Jobb sorom van, mint azelőtt ;
De „silbakot“ szivesebben
Allnék babám háza előtt.*

*Szomszédasszony jó varróné,
Ezt már gyakran mondtam neki,
Mert nem csak a plüssé=fodrot :
De férjét is ránczba szedi !*

*Kis Juliska jövő nyáron
Már az én kis hitves-párom.
Alabástrom a két válla, —
Az is hunczfut, aki látta !*

Cs.

A törvényszék előtt.

Elnök : Neve ? Foglalkozása ?
Vádlott : Gubolárd Ervin. Művész vagyok.
Elnök : Miféle művész ?
Vádlott : Esernyőcsináló.
Elnök : Hát ez is művészet ?
Vádlott (büszkén) : Próbálja meg elnök ur és
csináljon egy esernyőt !

A la Klapphorn.

*Tizenöt éves volt a kis liba,
Addig nem történt semmi galiba ;
De szárnyai kinőttek azután, —
És elrepült... ugy ám !*

Chiclandeaux.

arabonczias Diák
a megyei
közgyűlésen.

Alispán. Mélyen tisztelt nagydedek, beszéljünk a kisdedekről és ne kicsinyeljük őket, mert kicsinyekből lesznek a nagyok.

Vándó Állasztmány. Az nem igaz, mert nagyokból a kicsinyek.

Alispán. Már Rudolf trónörökös is mondta, hogy az ember igen drága. A legdrágább. Lám Königrátnél az a sok porosz ember milyen sokba került. Azonkívül a marhatenyésztés virágzik és tehédedek, meg öködedek nevelésére 500 forintos bika bácsit tartanak a községek.

Vándó Állasztmány. Község tartja bikát, bika tartja községet. Kisdédét tartja dajka, dajkát tartja község. Dajka volna, pénz nincs.

Alispán. Ne tessék a vándó állasztmányra semmit hallgatni, az csak beszél. Ajánlom, hogy 100 forint vétsék fel a községek költségvetésébe gyermek-menhelyekre.

Barcza Géza. Mit? Menhely? Nemhely! Nem kell. A gyermekmenhelyek nemcsak rosszak, de szükségtelenek is. Mert mélyen tisztelt nagyded barátim, kérdem én, hogy az én gyerekeim óvodába mennek, lehetnek e otthon? Már pedig ha otthon nincsenek, akkor másutt vannak. (Viharos éljenzés.) Ehhez járul, hogy az én kapásom oly nagy reverenciával viseltetik neje iránt, ki kéthetenként tolonczon jön egész kis társaságtól környezve, hogy azt mélyen tisztelt nagysádnak nevezi csakis kivikszolt eszímával veri fejbe. Németországban az asszonyok gyárakban dolgoznak nálunk a családi tűzhelynél; igen, azon gyermekek számára, kiknek anyja téthi nagy gyárakba jár dolgozni, való a menhely. De másoknak nem kell! Én a spártai rendszert ajánlom, t. i. a csecsemőket előbb jégbehűteni, aztán szilvaaszaló kemenczébe kell tenni, végül a Taygetos hegyére kitenni, hogy a varjak válogassák ki a szemetjét. De azonkívül a képviselőválasztások idejében a staffage honnan kerülne ki, ha menhelyekbe gyömöszöltetnének a hon virágai? A vándó állasztmány nyál szavazok. (Eközben a gyülesterem megtelik apró kisdedekkel, kik viharos éljenzéssel fogadják szónokot és kezét fognak vele.)

Goda Béla mérsékelten ellenzi Barcza beszédét, míg **Ziskay** a kajári tudományos akadémia

szellemi magaslatát latolja és vitatkozik önmagával. **Baky** bakit löve argumentál és jogbölcészeti szellemben pártolja pártja nem pártoló indítványát. Huszonkilencz apa jelentkezik azonban, kiknek mindegyike 9 gyermeket számlál mikor kenyeret metsz nekik, ezek az apák arra szavaznak, hogy csak menjenek a gyerekek óvodába! El is mennek, bárha 100 forintba kerül községenként. Szerencsés utat!

Bolond gomba.

Orvosi láttelelet.

Autal István 19 éves k--li fiut orvosilag megvizsgálván következő testi sértéseket találtam.

1. A jobb szem kívülről kékes vöröses színű lobos dagadtva és fájdalmas, — a szem külhártyái vérrel belöveltek.

2. A fején — koponyán balhomlok és oldal-fal dudor közt — egy három centiméternyi hosszú belőlről fölőlről és hatulról ki, le és előre ferde futó bőrsébet.

Orvosi vélemény.

A fentebbi Látteletből itélve kiténik hogy a sértések egy tompa fa nyelével ellátott eszközzel és pedig kétszeres erőfeszítés mellett ejtetett; — mi ennek minőségét illeti tartozik e sértés az 1878-ik év V törvényezik XX fejezet 301 és 302 § érdelme szerint mivel a kigyógyulás 8 nap alatt bekövetkeznie fog, a könyű testi sértés közé.

Kelt K-ban 1880-ik évi octób. 8-án.

E . . . st József s. k.

K-li körorvos.

Szerkesztői üzenetek.

„Rémesen huhog a bagoly.“ Nem akarjuk elijeszteni vele közönségünket. Méltóztassék talán más lapba huhogni. — **Csatkai.** Előbb jött, mint vártuk, gyakrabban jöjjön, mint várjuk, mindig szívesen látjuk. — **B. F. Jász-Dósa.** Hát csak hamarosan és humorosan. — **Yrsai.** De bizony ne „máskorra“, hanem mihamarább. Ami készen áll, az ide való, ami meg nincs készen, az csinálódjék meg. Üdvözlét! — **R. S. Bpest.** Nem költemény, csak szellemi kotradék. — **Hári János.** Hazudni csak nagyokat szabad. —

Horváth Jánosnak, Alásony.

Te, ki mindig vidám leveleket küldél,
Költészetből teltet, éleztől pattogót,
Szép-, igaz- és jóírt aki lelkesültél,
Kit kedvelt Apolló, a te pártfogód:
Most megszorítász, fekete szegélylyel
Küldvén el utolsó gyászos leveled,
Lelkedre borult a siri örök éjjel,
A viszontlátásig hát Isten veled!

— **O. J.** Csak gyakran, csak sokat, csak sokszor, áldjon meg az apostol. — **D. H.** Nem nekünk való, küldje valami komoly vidéki lapba. Mi csak nevetni és nevetetni szeretünk. — **Fánika zsebkendője.** Csak használja, kedves öcsém, elég kiskoru hozzá. — **Balambér.** Soraiból azt veszszük észre, hogy legfeljebb: Izidor. Dolgozzék az Egyenlőségbe, ha ugyan az elfogadja az ön silány szellemi termékeit. — **A többi levélre jövő számunkban felelünk!**

Felelős szerkesztő:

GÁRDONYI GÉZA.

Én, Csillag Anna

185 ctm. hosszú óriási Loreley-hajammal, melyet az általam föltalált kenőcs 14 havi használata után nyertem, mely megakadályozza a **hajkihullást,** elősegíti a **hajnövést** és erősíti a **hajbőrt,** uraknál elősegít egy teljes **erős szakálnövést,** rövid ideig való használat után a hajnak, valamint a szakálnak természetes színt és sűrűséget kölcsönöz és megóvjá korai öszüléstől a legmagasabb korig. Egy köcsög ára 50 kr, 1 frt, 2 frt. Postával küldés naponként a pénz előleges beküldése vagy postautárvétel mellett az egész világba.

Csillag és Társa,
Budapest, király-utca 26.

A Forti-féle sebtapaszról.

Ezen általános, kitünőnek elismert gyógytapsz rendkívüli gyógyereje, oszlató, érlelő s fájdalmat csillapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszersmind gyökeres gyógyulást eszközöl különemű bajokban. Ily bajok a torokgyulladás, légesőhurut, lőr-kés barnaság, hártvás gyík (Croup, Angina), mindennemű megsértések, harapás szurás, vágás vagy égés által támadható sebek, megforrázás, darázs- vagy méhszurások, bujasenyves és egyéb konok fekélyek, zuzó-csirában volt emlőráktól — a különben elkerülhetetlen életveszélyes sebészi műtét megelőzésével — egyedül ezen jeles sebtapasz használata által menekült meg. A fül nyílás, nemkülönben a torok-mondolák gyulladásánál hathatós szolgálatot tesz. — Hólyagtapsz vagy mustárlisztből borogatások után használta a méltán valóságos enyhizernek nevezhető, miuthogy nem csupán enyhítést szerez, hanem mivel inkább a beteget kínos fájdalmaitól azonnal tökéletesen megszabadítja. Végre a testbe teljesen belemélyedt bármennemű száka, darázs vagy méh fulánkja csupán ezen tapszra rövid ideig használata folytán, annyira előtűnik, hogy azután a testből közönségesen szabad kézzel, sebészi műtét és fájdalom nélkül, könnyen kihuzható, mire a seb gyógyulása gyorsan bekövetkezik. **A csomagok ára: a kisebbnek 50 kr, a nagyobbak 1 frt,** használati utasítással együtt. Postán küldve 20 krral több.

dások (contusiók) meglepő gyors fájdalomcsillapítással, — rögzött daganatok, giümök, tályogok (fogtályog is), pokolvar (carbunculus, pustula maligna), megkeményedések, gennyedések, vérkelések, minden mirigybetegségek, görvélyes fekélyek, fagydaganat, ujjféreg, körömfolyás, körömméreg, vadhus, tag-szivacs, esontszú, kifeczamis és megrándulások, helyi csúz, továbbá a szülés utáni lábsebek és daganatok, fájós, fekélyezett vagy már genyes női mell, — sok nő már

amelyeneket gyakran olvashat az ember. Tekintetes Ur! Mélyen tisztelt férj! Ön nagybecsű és a szenvedő emberiségnek oly kiszámíthatlan előnyt biztosított tapszát megkaptam, sietek Önt tudatni, mikép Práger Béla nagy-kanizsai gyógyszerész úrral a tapsz árulása végett értekeztem, ki is hajlandónak nyilatkozott a bizományosságot elvállalni, szerintem lehetséges volna azt neki azonnal küldeni és vele üzleti összeköttetést nyitni, — ezt annál inkább is kívánom, mert ott — hiszem, hogy nagyobb kelendőségnek fog örüdeni, mert igazán megvallva, e tapsz megbeesülhetlen oly házi kincs, melyet mint nélkülözhetlent, mindenki háznál tarthat, én már számosak baján ennek segélyével segitettem, a számosak közül csak ezt említem fel:

Az eszterengyei biróné alig 3 hetes csecsemőjét a halál elragadta, a különben jól táplált anya emlőiben a tej gyuladást idézvén elő, már e szegény anya negyed napra oly lázas állapotba jött, hogy sem éjjel, sem nappal egy percet sem volt képes nyugodni, már-már a kétségbeesés örvényének szélén állt, midőn esetlegesen a sors házához vitt, hol értesültem e borzasztó fájdalomról, szóval e kínos állapotról meggyőződtem, eszembe jött Önnek tapsza, férjével azonnal Kanizsára rándultam, a szenvedő asszony részére a tapszt megvettem, azt rögtön kiküldöttem, utasításom folytán azt felrakták és képzelje el a hallatlan eredményt, a nő még azon éjjel több óráig aludt és harmadnapra már csak az anyai emlőn a gyuladásnak homályos jelei láttattak, így e szegény nő az Ön kitünő tapsza folytán nemcsak a borzasztó szenvedéstől, de attól is, hogy a nő egyik kelleméességét képező emlője kifakadástól, ezzel a kisebbdedéstől megmentetett.

Volt eset egy igen tisztelt és becsült uriháznál, hol szinte a nő bal kezén sérülést kapott, — a gyuladást az orvosi segély nemhogy eloszlatta volna, sőt az a seb tovaterjedése és erősebb gyuladása által mindig nagyobb és nagyobb aggodalmat idézett elő, míg végre az Ön tapsza itt is a leghathatósabban működött, a gyuladást s ezzel a lázt is eloszlatta; nálam igen természetes, hogy folyton a háznál készen van, mihelyt elfogy, azonnal más rendeltetik, természetes, hogy többnyire a szenvedők közt osztatik ki, kik nem tudják elegendőleg a jótékonyágot megköszönni. Tisztelettel maradván a tekintetes urnak kész szolgálója, Nagy Kanizsa, 1876. június 17-én. Kovács szolgabíró, s. k.

Központi küldeményező raktár Budapesten: Török József gyógyszerész urnál, király-utca 12. sz. Továbbá kapható vidéken minden nagyobb város gyógyszerertárában Győrött: Stirling Károly, Lippóczy M., Mehlschmidt József gyógyszerész uraknál. Ezen kitünő hatása, nem eléggé ajánlható gyógyszer készítője Forti László, Bpest. I. Nádor-u. 13. sz.